

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Finem loquendi pariter omnes audiamus: Deum time & mandata ejus
observa, Hoc est enim omnis homo, &c. Eccl. 12.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

as vel conservandis reserves? Et cum est assis dandus pauperi, audebis negare te quidquam habere quod dones, nec timebis comparere Iudici qui tam severe de his te monuit, nec timebis illam sententiam: *Discede à me maledictus, discende in ignem aeternum, Esurivi enim & non dedisti mihi manducare.* O mi frater, numquid ferreæ sunt carnes nostræ ut non contremiscent? Et quæ plura sanctus Augustinus in 1. parte. Dominica 1. Adventus.

Et ibunt hi in supplicium aeternum, Iusti autem in vitam aeternam.

Quod ageres iudicatus si posses, hoc ipsum debes agere iudicandus.

Ratio est, quia ubi est par aliquid agendi ratio, hoc pariter est agendum. Sed par est ratio tibi, ut iudicandus id agas quod ageres iudicatus; Quænam enim est ratio cur iudicatus aliquid ageret nisi ut se à pœnis redimeret? At nonne iudicandus perinde est ut se à pœnis redimat ac iudicatus? Imo est aliquid amplius quod iudicandum premit & urgeat. Primum nempe facultas agendi eum gratia quam habet iudicandus & nondum iudicatus. Deinde voluntas Dei quam probè se iudicandus ut interim dum iudicetur, aliquid agat. Ac tertio Divinus amor quo moveri potest iudicandus, cum iudicatus solo pœnatum metu moveretur.

Videsne quam multo magis iudicandus debeas agere quam ageres iudicatus? Videsne verò quam longè minus agas? An si posses dare pauperi iudicatus, negares id quod posses? Et tamen toties negas, cum sis iudicandus de illa negata quæ dare poteras pecunia! Dubitasne futurum quod dixit Christus? *Credidne compensandū qui dederit, & non puniendum qui negavit? Quid est quod illud credas, & non illud? An alius Christus est qui benedictus dixit: Venite possidete paratum vobis regnum: & alius qui maledictus dixit: Discede à me in ignem aeternum? An alia causa est primæ sententiæ quam quod esurivit & passus est? & alia causa secundæ quam quod esurientis non passus est? Cur ergo qui non pavit esurientem non æquè timeat, ac alter speret qui pavit? Nec dicas te multis dare, hec non omnibus, nam si cuiquam negas cui possis & debeas, ille est in quo Christus erat pascendus. Ille est de quo dicit: *Esurivi & non dedisti mihi manducare.**

Ne vero renitens & invitus dones quidquid dones, audi subjunctam Veritatem,

Si re et affectus esses, quo affectu esses vel in æternam vitam, vel in æternum supplicium, hoc ipso dare gauderes vel non date timeas quod dandum est.

Ratio est, quia medium ex divina ordinatione constitutum ad finem aliquem seu ad bonum aliquid obtinendum, vel malum evitandum, tali effectus est prosequendum quo ipse finis.

Sed dare pauperi quod dandum est, est medium ex divina ordinatione constitutum ad æternam vitam obtinendam, vel æternum supplicium evitandum.

Ergo est evidens Conclusio quæ fuscè declaratur in 2. parte; Fer. 5. Hebdom. secunda in Quadrag: ubi consimilis proponitur Veritas.

Quo in cælis Corona gloriæ sumetur vultu, hoc in teris Calix sumendus est.

DENIQUE cum hæc Anni Ecclesiastici postrema sit dies, & hoc sit hodie postremum eorum omnium quæ à nobis dicenda de Christo Domino suscepta sunt: opportune videtur hæc Sapientis Ecclesiastæ Clavula posse huc derivari. *Finem loquendi pariter omnes audiamus: Escl. 12. 1. Deum time, & mandata eius observa: hoc est enim omnis homo: & cuncta quæ sunt adducet Deus in iudicium pro omni errato, sive bonum sive malum illud sit.*

In quibus verbis illud præsertim expendendum esset quod ait *hoc esse omnem hominem ut Deum timeat & mandata eius observet.* Quasi diceret, hoc eius esse bonum, hunc eius esse finem, & hanc eius esse Moralem quam vocant essentiam, sicut naturalis eius est ut sit corpus situs ex anima & corpore. Nam quod forma est in physicis & naturalibus, hoc est finis in moralibus. Sicut forma dat esse rei, sic & finis. Sicut forma dat esse physicum, sic finis dat morale. Sicut anima quæ est forma corporis dat esse physicum homini, sic Timor Dei qui finis est hominis dat illi esse morale. Creatus est quippe homo ad hunc finem ut Deum suum timeat & reveretur, ac tandem observatis eius mandatis salvus fiat ipsum videndo & amando in æterna felicitate. Sicut itaque diceretur de homine quod habere animam & corpus hoc est esse omnem hominem naturaliter & physicè sumptum, sic planè Deum timere & eius mandata observare, hoc est omnis homo moraliter consideratus. Et sicut

finis

sine anima quæ est naturalis forma hominis. non esset homo ut naturaliter homo dicitur, sic planè sine timore Dei non esset homo ut moraliter homo esse dicendus est. Sic expressè sanctus Bernardus, *hoc est omnis homo sine quo nullus est homo.*

Ecclesi. 25. Et sicut esse Morale præfertur naturali quod propter Morale est, sic timor Domini cæteris omniibus naturæ dotibus; Unde aptè Sapiens, *Quam magnus qui invenit sapientiam & scientiam! Sed non est super sumentem Dominum. Timor Dei super omnia se superposuit: Beatus homo cui donatum est habere timorem Dei; qui tenet illum cruci assimilabitur?* Vide in 2. parte, Dominica 4. post Pascha, ubi ex verbis Domini, Vado ad Eum qui misit me, deducitur & declaratur hæc Veritas,

Sicut à Deo, sic ad Deum.

Sicut Deus est principium à quo sumus, sic est Finis ad quem nos & omnia nostra sunt referenda. Nulla profus in Veritate, sive quod ajunt in speculatione, differentia est, sed in praxi hoc interest quod Deus ita est principium nostrum, ut obistere non possimus quin sit tale nostrum

principium: At verò non ita est de fine, nam pro naturali nostra libertate, possumus ab illo fine deviare in alios quos nobis vanè proponimus, unde & vanitas homo *& universa vanitas Ps. 38.* dicitur, quia dum aberrat à fine suo, desinit esse homo moraliter ut dictum est: & quod in illo remanet naturale, vanitas est; Id est, vacuitas vitæ moralis, sicut in mortuo corpore, vacuitas est vitæ naturalis. Quia verò cæteris Creaturis utendo, pravè illas detorquet ad suum pravum finem, sic illas etiam vanas & cassas suo fine facit. Unde & dicitur *Vanitas Vanitatum*, id est, causa est cur vana sint alia,

Quamobrem ne sic erres vel ignorantia vel imprudentia sive inadvertentia, memento esse judicium, memento quod cuncta quæ sunt adducet Deus in judicium pro omni errato. Id est, sive voluntario sive involuntario, sive excusabili sive inexcusabili. Quod enim prætendunt in suis erratis homines ut se excusent, hoc ipsum adducetur in judicium, hoc ipsum discutietur, an excusationem mereatur, an verò damnandum sit. Interim verò, qui temet Deum, nihil negligit., Et hæc est nota ceterior verè timentis Deum.

FINIS CONSIDERATIONVM ET VERITATVM
 QVARTÆ PARTIS DE VITA DOMINI
 J E S V.

VERITA-